

Do morku kostí

Před týdnem jsem v Praze chytila jakýsi moriburdus z virózy. Teploty nic moc, zvýšené pouze o stupínek nad můj třiceti šesti stupňový normál, ale rýma, mě neopouští. Zánět v krku se přestěhoval trochu níže. Pomalu se začínám zbavovat zahlenění, ale silná únava přetrvává. Je pravda, že jinak je to se mnou těžké a že když jsem se včera ráno cítila lépe, šla jsem si na zahradu vypít kávu, a tak nějak jsem se zadrápla na celý den. Takže večer jsem se rozhodně lépe necítila. Takže teď mě doma, ba dokonce na lůžku, drží celková zchátralost a bolest všech kloubů a kostí. Nepomůže žádné mazání, protože ta bolest je někde v hloubi těla.

A ještě horší je ta zima. Tělo má 37 stupňů, místnost 25, ale moje ruce a nohy jsou ledové. Mám studenou i špičku nosu, která mi odjakživa slouží jako signalizační zařízení. Jakmile ji začnu cítit, znamená to, že okolo mě je zima.

Teď jsem si ale vybavila staré, hodně staré lidi. Od dětství jsem je vídala, jak se šourají, jak posedávají na lavičkách před domy nebo v parku, za parného dne v dlouhých kalhotách, tlustých ponožkách a silných svetrech, zapnutých ke krku. Nemohla jsem to pochopit. Bylo krásně teplo a já jsem šla v žabkách, kraťasech a tričku z koupaliště. Přece není možné, aby jim byla zima.

Později jsem to vzala jako fakt. Staří lidé mají špatný tělesný oběh a špatnou termoregulaci, a tak jim zima je.

Za svůj život jsem zimnici měla několikrát. Většinou byla doprovázena drkotáním zubů a nástupem vysoké horečky. Teď je mi „jen“ zima. Obleču si dvoje ponožky, z toho jedny teplé, dlouhé zimní domácí kalhoty a fleecový župan. Zalezu pod zimní deku a cítím chlad do morku kostí. Ach, kdybych si tak mohla natáhnout zimní rukavice! Jenže k prádelníku je to pět kroků a Vašek není doma. Těch pět kroků je nepředstavitelná dálka, nedokážu si ani sednout, natož pak se postavit a jít.

A tak ležím a cítím tu hroznou zimu v sobě. Ani rukavice by mi zřejmě nepomohly, ani další deka. Přikládám si pod ní zledovatělé ruce na tělo, které se zdá být tak horké. Ale není. Pípnu

teploměrem, je na něm plus mínus stupínek třicet sedm stupňů. Musím počkat. Doufat, že přes tu hroznou zimu usnu a až se za hodinu, možná dříve či později vzbudím, že si budu moct postupně sundávat zateplení a že mi na pár hodin bude přijatelněji.

Ležela jsem a přemýšlela, jestli je tento stav symbolický nebo zákonitý. Hned ten den, co vyšla minulá pluska, jsem začala naprosto výjimečně psát novou. Chtěla jsem si na ni nechat hodně času, ale musela jsem psaní přerušit a už jsem se k ní nevrátila. Nahlížím do ní. Uložila jsem ji pod názvem Tak trochu se nudit. Chtěla jsem do ní dát odkaz na článek, ve kterém se psalo, že aby děti byly kreativní, musí se nudit. Nesmí dostávat všechno instantní a nesmí mít všechno předem dáno, nesmí předem rozdat svůj čas.

Chtěla jsem to použít jako oslí můstek k oznámení, že si po dlouhé době dávám psací prázdniny. Víím, není to moc psát jeden krátký článek za dva týdny, ale já s tím mám už velice dlouho problémy. Nejde o četnost, ale o to, co psát.

Čtu si Tak trochu se nudit. Po prvním odstavci jsem se posunula jinam. Psala jsem, jak jsem zamrzla v čase a že zdaleka ne všechno je srovnáno. Ještě mám mnoho třísek pod nehty. Někdy jsou částečně nebo zcela vytažené a jen se rána musí zhojit léčbou časem. Jiné jsou ještě pevně usazené, i když o nich víím, a nepochybuju o tom, že se najdou i takové, které úspěšně přehlížím. I když tedy slovo úspěšně použité v této souvislosti nedává valný smysl.

Psala jsem o malém dítěti a jeho potřebách. Za poslední roky jsem k němu ušla velký kus cesty. Přesto ho vnímám stále jako zraněné. Myslí si stále ještě někdy, že je takové, jak mu to řekli, a chová se podle vzorců, které mu kdysi posloužily, které mu pomohly přenést se přes věci k nepřenesení.

Čtu po sobě a jsem si stále jistější, že bych své pocity, svou cestu měla popsat. Že bych se z toho měla vypsát. Pro sebe i pro další.

V našem věku je hloupé odvolávat se na to, co se stalo kdysi, na mámu, řekla mi před časem moje nejlepší kamarádka. Stále nad tím přemýšlím. Došlo mi, že vlastně už uběhly desítky let, a já si to stále silně nesu v sobě. Protože to malé dítě ve mně zůstalo zraněné, bolavé, zrazené a opuštěné. Uvědomila jsem si, že to malé dítě se celou dobu tak bálo další bolesti, že vlastně nikomu nedovolilo vzít ho do náruče. Protože když se o to jen trochu pokusilo, vždycky přišlo

další zranění. A tak jsem se snažila to dítě v sobě uzavřít, ignorovat ho, tvářit se, že neexistuje. Ale takhle to nefunguje. Je třeba vše otevřít, snažit se pochopit. Najít odpuštění pro sebe i pro všechny, kteří nám kdysi dávno i zcela nedávno ublížili.

Tohle se ale nedá psát jednou za dva týdny. To musí vyhrěznout. A je na to potřeba velký kus odvahy. Jsou to věci bolavé do morku kostí a vždycky může přijít někdo, kdo prohlásí „Pardon, ale tak to přece vůbec nebylo“. Protože nikdo nechodil v mých (či tvých) botách.

O víkendu mi rozkvetl můj první miniaturní leknín v životě. Chodila jsem během týdne zdravit zahradu ráno i večer a dětskou konvičkou jsem zalévala květiny v nádobách a naštěstí se mi podařilo zachytit okamžik, kdy byl pootevřený. Měla jsem báječný pocit a chtělo se mi o tom psát bezprostředně na svůj šicí blog. Ale bála jsem se, že do toho zamotám to, co jsem chtěla napsat na Zvířetník.

Nechci, aby to vyznělo urážlivě, ale momentálně je mi Zvířetník těsný. Vůbec to není jeho vina. Po celé roky mi tu bylo dopřáno tolik volnosti a tolerance, kolik jsem si jen přála. Kolik jsem potřebovala. Moji přátelé i neznámí lidé pravidelně psali komentáře, za které jsem a budu vděčná, protože každý člověk potřebuje zpětnou vazbu. Děkuju celému Zvířetníku jako komunitě i jako mediálnímu prostoru za dlouhodobou přízeň.

O té zimě do morku kostí jsem psala záměrně. Chci ji blíže prozkoumat, chci se více podívat na své malé dítě a naši společnou cestu. Jestli to budu publikovat, to ještě nevím. Jestli to patří na Zvířetník, o tom zatím hodně pochybuju. „Intimita“ mého blogu? Možná...

Taky jsem slíbila napsat pár pohádek. A udělat obecní Kroniku bezmála za dvacet let zpátky. To je dost psacích závazků. Pak mám i nějaké šicí závazky a svoje šicí sny.

Lika říká, že ke mně psaní patří. Asi má pravdu, ale teď se potřebuju trochu nudit a užívat si prázdniny; ostatně budou se tu objevovat průběžně děti, tak to s tou nudou ani moc horké nebude.

Moji milí, teď opravdu nevím nic. Chci vám jen popřát krásné léto. A poděkovat za mnohé.

Vyšlo na Zvířetníku 18. 6. 2019

https://neviditelnypes.lidovky.cz/zviretnik/105-plus-do-morku-kosti.A190617_214627_p_zviretni_k_kosa

{fshare}